

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise a soudkyně Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobce: **M. M.**

proti

žalované: **Česká advokátní komora**
sídlem Národní 16, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí předsedy České advokátní komory ze dne 7. 5. 2025,
č. j. 10.01-000127/25-0004

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalobci nebyl určen advokát k poskytnutí právní služby bezplatně dle § 18c zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o advokacii“). Žádostí ze dne 2. 3. 2025 (dále jen „žádost“) požádal žalobce o určení advokáta k zastoupení před Ústavním soudem v řízení o ústavní stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 1. 2025, č. j. 10 Co 38/2025-81. Dle odůvodnění

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

napadeného rozhodnutí bylo tímto usnesením potvrzeno usnesení Okresního soudu Plzeň-město ze dne 10. 12. 2024, č. j. 28 Nc 1508/2024-75, jímž soud nepřiznal žalobci osvobození od soudních poplatků a zamítl jeho žádost o ustanovení zástupce z řad advokátů (jelikož žalobce neosvědčil svoje majetkové poměry věrohodným způsobem).

II. Napadené rozhodnutí

2. Předseda žalované neurčil žalobci advokáta z těchto dvou důvodů:

- žádost je zjevně bezdůvodným uplatňováním nebo bráněním práva (§ 18c odst. 5 věta třetí zákona o advokacii),
- žalobce neprokázal, že jeho příjmové a majetkové poměry odůvodňují určení advokáta k poskytnutí právní služby bezplatně (§ 18c odst. 5 věta první zákona o advokacii).

3. V odůvodnění napadeného rozhodnutí předseda žalované konstatoval s poukazem na řadu rozhodnutí obecných soudů i Ústavního soudu vydaných mimo jiné v řízeních, jejichž účastníkem byl žalobce, že lze mít důvodně za to, že žalobce bude se svou ústavní stížností zjevně neúspěšný, neboť Ústavní soud nemá důvod posuzovat věc jinak a vyvodit jiné závěry než ty, které uvedl například v usnesení ze dne 19. 6. 2024, sp. zn. I. ÚS 1552/24 a také v dalších předsedou žalované zmíněných usneseních. Jde tedy o zjevně bezdůvodné uplatňování nebo bránění práva.

4. Ze žádosti a jejích příloh vyplývá, že žalobce byl v evidenci Úřadu práce od 1. 1. 2022 do 21. 1. 2025 (tj. k datu vystavení potvrzení). K rukou psané poznámce „dosud“ nemůže být přihlédnuto, neboť byla dopsána až po vystavení potvrzení. Evidence na Úřadu práce ke dni podání žádosti ani ke dni vydání napadeného rozhodnutí nebyla doložena. Z rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 25. 7. 2024 vyplývá, že z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla pracovní schopnost žalobce o 35 %. Ve zbytku je tedy schopen výkonu práce, což nečiní. Žalobce netvrdil ani nedoložil, že práce není schopen. Nepředložil ani důkazy, jimiž by prokázal, že jím označené výdajové položky ve výpisech z bankovního účtu jeho přítelkyně se skutečně vztahují k jeho osobě. Nedoložil ani tvrzené výdaje za energie, půjčky od přítelkyně a rodičů a celkové dlužné výživné. Žalobce tedy neprokázal, že jeho příjmové a majetkové poměry odůvodňují určení advokáta k poskytnutí právní služby bezplatně.

III. Obsah žaloby

5. Žalobce podal blanketní žalobu, v níž požádal o osvobození pod soudních poplatků a o ustanovení zástupce z řad advokátů. Usnesením ze dne 26. 8. 2025, č. j. 15 A 87/2025-18 soud žalobci přiznal osvobození od soudních poplatků v plné výši, ale jeho žádost o ustanovení zástupce z řad advokátů zamítl, neboť shledal, že žalobce je v posuzované věci schopen hájit svá práva adekvátním způsobem sám. Následně soud žalobce usnesením ze dne 18. 9. 2025, č.j. 15 A 87/2025-21 vyzval k odstranění vad žaloby a odpovídajícím způsobem jej poučil.

6. Žalobce žalobu doplnil podáním ze dne 6. 10. 2025. V něm namítl, že napadené rozhodnutí je pouze nemístnou rekapitulací jeho jiných soudních řízení, která s nynější věcí nemají nic společného. Ústavní stížnost, ve vztahu k jejímuž podání žalobce žádal o určení advokáta, dosud nebyla s nikým konzultována (natož sepsána), a není tedy možné konstatovat, že lze mít vzhledem k žalovanou zmíněným rozhodnutím Ústavního soudu důvodně za to, že žalobce bude zjevně neúspěšný a jde o zjevně bezdůvodné uplatňování nebo bránění práva.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Není totiž jisté, zda i tato ústavní stížnost bude opřena pouze o podobné argumenty, které Ústavní soud není povolán hodnotit, a zda by tedy nemohla být úspěšná. Je nyní bezpředmětné řešit, co konkrétně měl žalobce doložit a nedoložil, neboť splnila-li by žalovaná svou poučovací povinnost, daly by se všechny takové vady odstranit nebo dodatečně vysvětlit. Napadené rozhodnutí je tedy nezákonné, resp. neústavní.

7. Jako důkaz žalobce navrhl porovnat informace, které poskytl žalované s podklady zaslanými soudu. Na jejich základě bylo vydáno usnesení ze dne 26. 8. 2025, č. j. 15 A 87/2025-18, přičemž soudu postačovaly.

IV. Vyjádření žalované

8. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Shrnula dosavadní průběh řízení a upozornila, že žalobce rozporuje pouze jeden ze dvou důvodů zamítnutí žádosti. Závěr, že nedostatečně osvědčil své majetkové poměry, žalobce v žalobě nenapadl, a již proto nemůže být žaloba úspěšná. Předpoklad žalobce, že jeho ústavní stížnost bude mít v budoucnu hrubé rysy, je nesplnitelný, jelikož byla Ústavním soudem v řízení vedeném pod sp. zn. I. ÚS 1184/25 dne 20. 5. 2025 odmítnuta. Nynější soudní spor se tak stal akademickým, jelikož v případě zrušení napadeného rozhodnutí by žalovaná musela řízení o žádosti zastavit s ohledem na odpadnutí předmětu řízení.
9. Důvod zjevné bezúspěšnosti musí být velmi pečlivě a přesvědčivě vysvětlen, proto je v odůvodnění napadeného rozhodnutí tento institut rozsáhle rozveden včetně usnesení Ústavního soudu ze dne 19. 6. 2024, sp. zn. I. ÚS 1552/24, které se týká žalobce a stejné procesní situace. Pokud žalobce v řízení před obecnými soudy neposkytl součinnost ohledně řádného zjištění svých poměrů, tento nedostatek nelze zhojit v řízení o ústavní stížnosti. Povinností soudů i žalované je ctít i princip ekonomiky řízení.

V. Ústní jednání před soudem

10. Při ústním jednání, které se konalo dne 9. 12. 2025, setrvali účastníci řízení na svých procesních stanoviscích.
11. Žalobce odkázal na žalobu a uvedl, že v napadeném rozhodnutí není popsán zákonný důvod nepřipustnosti ústavní stížnosti. Ve vztahu ke svým majetkovým poměrům uvedl, že soudy mu na základě v podstatě totožných podkladů, které předložil žalované, osvobození soudních poplatků přiznávají. Tato rozhodnutí byla přílohou žádosti, avšak žalovaná se s tím řádně nevypořádala. Pokud nějaké podklady postrádala, měla o tom žalobce poučit. Výjimka z poučovací povinnosti zakotvené v zákoně č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) je neústavní a v rozporu s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“). Žalovaná nepředložila žádný důkaz o tom, že žalobce má dostatek finančních prostředků. Veškerý majetek žalobce je exekučně obstaven a zbývá mu pouze nezabavitelné minimum (cca 13 000 Kč měsíčně). I kdyby žalobce nějaké finanční prostředky měl, nemohl by je využít k hrazení advokáta či soudních poplatků. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek ESLP ze dne 19. 6. 2001 ve věci *Kreuz vs. Polsko*. Nejde ani o akademický spor. Ústavní stížnost byla odmítnuta pouze z důvodu absence zastoupení, což je důkazem toho, že nemohlo jít o bezdůvodné uplatňování práva, neboť nepřipustnost z žádného jiného důvodu nebyla shledána. Tvrzení žalované je tedy nepravdivé.
12. Žalovaná při jednání odkázala na vyjádření k žalobě a odůvodnění napadeného rozhodnutí. Uvedla, že má jiné kritérium než je nepřipustnost ústavní stížnosti, a sice zjevnou

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

bezodůvodnost. Druhý důvod zamítnutí žádosti (majetkové poměry) žalobce v žalobě nenapadl. Žalobu přitom podal až měsíc poté, co byla jeho ústavní stížnost Ústavním soudem odmítnuta. Ustanovení o poučovací povinnosti nelze v řízení o žádosti použít. Ač soudy obvykle osobám v exekuci či insolventi dopřávají dobrodiní v podobě osvobození od soudních poplatků, je nutno zdůraznit, že ani dle Ústavního soudu nemohou závazky poplatníka znamenat paušální úlevu od poplatkové povinnosti. Soud má v otázce osvobození od soudních poplatků volné pole úvahy.

13. Soud při jednání pro nadbytečnost zamítl důkazní návrh žalobce obsažený v bodu 2) doplnění žaloby, tj. porovnání informací zaslaných soudu ve vztahu k žádosti o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce z řad advokátů s podklady připojenými k žádosti. Tyto podklady jsou obsahem správního spisu, jehož obsahem se dokazování před správními soudy neprovádí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008–117, publ. pod č. 2383/2011 Sb. NSS), případně jsou obsahem soudního spisu, a soudu jsou tudíž známy.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

14. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a (po odstranění vad) splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Dále přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, a to v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí.
15. Při rozhodování soud vycházel zejména z následující právní úpravy:
16. Podle § 18 odst. 2 písm. b) zákona o advokacii ten, kdo nesplňuje podmínky pro ustanovení advokáta soudem podle zvláštních právních předpisů a ani si nemůže zajistit poskytnutí právních služeb jinak (dále jen „žadatel“), má právo, aby mu Komora na základě jeho včasné žádosti určila advokáta k poskytnutí právní služby podle § 18c.
17. Podle § 18c odst. 1 zákona o advokacii žadatel, který není ve věci, v níž žádá poskytnutí právní služby, zastoupen jiným advokátem nebo osobou podle § 2 odst. 2 písm. a), má právo, aby mu Komora určila advokáta k poskytnutí právní služby. V téže věci může být žadateli určen Komorou advokát pouze jednou; to neplatí, odmítne-li v této věci dříve určený advokát poskytnout právní služby z důvodů uvedených v § 19, nebo nastane-li situace uvedená v § 20 odst. 2.
18. Podle § 18c odst. 4 zákona o advokacii k žádosti o určení advokáta k poskytnutí právní služby bezplatně musí žadatel přiložit doklady o výši příjmu žadatele a společně s ním posuzovaných osob za období 6 kalendářních měsíců předcházejících podání žádosti, jakož i doklady o jeho majetkových poměrech. Podrobnosti náležitostí žádosti a způsob prokazování příjmových a majetkových poměrů žadatele v případě žádosti o poskytnutí právní služby bezplatně, jakož i rozsah údajů, které je žadatel povinen Komorě sdělit, stanoví Ministerstvo spravedlnosti vyhláškou.
19. Podle § 18c odst. 5 zákona o advokacii komora určí advokáta k poskytnutí právní služby bezplatně žadateli, jehož příjmové a majetkové poměry to odůvodňují. Komora určí advokáta k poskytnutí právní služby žadateli, který osvědčil splnění zákonných podmínek, bez zbytečného odkladu. Komora žádosti nevyhoví, jestliže jde o zneužití práva nebo jde-li o zjevně bezdůvodné uplatňování nebo bránění práva.
20. Podle § 55a odst. 1 zákona o advokacii ve věcech uvedených v § 18a až 18c postupuje Komora podle správního řádu, nestanoví-li tento zákon jinak. Ustanovení § 13, § 15 odst. 4, § 18, 35, § 36 odst. 3, § 37 odst. 3, § 41, § 45 odst. 2, § 47, 49, § 51 odst. 2, § 80 až 93, § 100 až 129, § 131, § 133, § 137 až 139, § 152 a 178 správního řádu se přitom nepoužijí.
21. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
22. Protože předseda žalované neurčil žalobci advokáta ze dvou důvodů (zjevně bezdůvodné uplatňování nebo bránění práva a současně neprokázání toho, že příjmové a majetkové poměry žalobce odůvodňují určení advokáta k poskytnutí právní službě bezplatně), soud by byl oprávněn napadené rozhodnutí zrušit pouze v případě, že by v rámci soudního přezkumu neobstál žádný z nich (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2021, č. j. 8 As 138/2021-30, bod 14).

23. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí ve vztahu k tvrzenému zjevně bezdůvodnému uplatňování či bránění práva. V ustanovení § 18c odst. 5 zákona o advokacii zavedený legální pojem „zjevně bezdůvodné uplatňování práva“ vyložil Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 28. 7. 2021, č. j. 8 As 138/2021-30. V něm tento pojem v podstatě postavil na roveň kategorii zjevné neúspěšnosti návrhu dle § 36 odst. 3 s. ř. s. při rozhodování o návrhu na osvobození od soudních poplatků a pro ustanovení zástupce v řízení před soudem. Nejvyšší správní soud dovodil, že *„podstatou obou institutů je neustanovit zástupce a nebradit jeho náklady z veřejných financí pro zbytečnost a nedůvodnost takového postupu. I kdyby byl zástupce ustanoven, jeho jakákoliv aktivita by nemohla vést k úspěchu ve věci. I přestože je tak slovní vyjádření obou ustanovení jiné, jejich význam je v zásadě shodný, pouze pojem použitý v zákoně o advokacii lze považovat za o něco málo širší.“* Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2006, č. j. 4 Ads 19/2005-105, č. 909/2006 Sb. NSS, by zjevná neúspěšnost návrhu podle § 36 odst. 3 s. ř. s. měla být zjistitelná bez pochyb okamžitě, měla by být nesporná a naprosto jednoznačná bez toho, aby bylo prováděno dokazování.
24. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2006, č. j. 3 As 26/2006-69 vyplývá, že při posuzování zjevné bezúspěšnosti návrhu není krajský soud oprávněn učinit si sám předběžný úsudek o právním názoru Nejvyššího správního soudu: *„Závěr o zjevné neúspěšnosti podaného návrhu by si byl soud prvního stupně oprávněn učinit toliko v situaci, kdy by např. kasační stížnost byla podána opožděně, osobou k tomu zjevně neoprávněnou, či by byla podána proti rozhodnutí, proti němuž není kasační stížnost přípustná. Pokud však byla podaná kasační stížnost včasná, přípustná a stěžovatel byl zastoupen advokátem, nebylo možné dospět k závěru, že kasační stížnost zjevně nemůže být úspěšná, neboť Městský soud v Praze nebyl oprávněn činit si závěr o vlastním právním posouzení věci, které bylo kasační stížností napadáno.“*
25. Obdobně Nejvyšší správní soud také v rozsudku ze dne 19. 12. 2007, č. j. 7 Afs 102/2007-72, uvedl, že *„Vlastnost „zjevně neúspěšného návrhu“, kterou zákonodárce vyjádřil pojmem „zjevně“, je třeba vykládat jako vlastnost návrhu seznatelnou „na první pohled“, jehož neúspěšnost je bez jakýchkoliv pochybností a dokazování zcela jednoznačná, nesporná a okamžitě zjistitelná. Takovým „zjevně neúspěšným návrhem“ může být např.: opožděně podaná žaloba, opožděně podaná kasační stížnost; návrh na prominutí zmeškání zákonné lhůty, kterou nelze promítnout; návrh, který je výslovně (bez meritorního posouzení charakteru a povahy žalobou napadeného úkonu) vyloučen z meritorního přezkoumání, jako je např. kasační stížnost proti usnesení o přerušení řízení.“*
26. Nejvyšší správní soud tedy setrvale zastává názor, že zjevně bezúspěšným návrhem, resp. i zjevně bezdůvodným uplatňováním práva mohou být situace, kdy se osoba svým návrhem sice snaží domoci určitého procesního výsledku, ovšem činí to za takových podmínek, které úspěšnost této procesní aktivity už na první pohled zcela negují. Typickým příkladem zjevné procesní neúspěšnosti (zjevně bezdůvodného uplatňovaného práva) tedy mohou být především opožděné žádosti, návrhy či opravné prostředky.
27. Pojem „zjevně bezdůvodné uplatňování nebo bránění práva“ je nadto nutno vykládat úžeji v situaci, kdy se žadatel domáhá určení advokáta pro podání ústavní stížnosti. Ústavní stížnost je totiž pro žadatele poslední možností, jak hájit svá práva zasažená předchozím postupem orgánů soudní moci. Platí přitom, že v řízení před Ústavním soudem se účastník nebo vedlejší účastník může dát zastupovat pouze advokátem v rozsahu stanoveném zvláštními předpisy (srov. § 72 odst. 3 a § 29 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších

předpisů). Neurčení advokáta k podání ústavní stížnosti tedy může pro žadatele znamenat porušení práva na přístup k soudu zaručeného v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a práva na právní pomoc zaručeného v čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod tím, že žadateli znemožní efektivně hájit svá práva u Ústavního soudu.

28. Předseda žalované svůj závěr o zjevně bezdůvodném uplatňování práva dle náhledu soudu odůvodnil nedostatečně. Shrnutí obsahu rozhodnutí, proti němuž žalobce hodlal ústavní stížností brojit, jiných řízení žalobce ve věci určení advokáta a judikatury (zejména) Ústavního soudu ani obecné tvrzení, že Ústavní soud nemá důvod posuzovat věc jinak, než jak ji posoudily obecné soudy, a vyvodit jiné závěry než ty uvedené ve zmíněných usneseních Ústavního soudu, nelze i s ohledem na shora citovanou judikaturu považovat za dostatečné odůvodnění závěru o zjevně bezdůvodném uplatňování nebo bránění práv žalobcem. Předseda žalované nepředstavil v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečnou úvahu o tom, jakým způsobem je tato rekapitulace rozhodná pro posouzení žádosti, nevztáhl ji k projednávanému případu (nezabýval se konkrétními skutkovými okolnostmi žalobcovy věci). Předseda žalované tedy žádné konkrétní zjevné důvody, ze kterých by vyplývala nesporná a jednoznačná neúspěšnost ústavní stížnosti, v odůvodnění napadeného rozhodnutí neuvedl. Nadto i kdyby tyto důvody ve vztahu k soudním rozhodnutím, proti nimž měla ústavní stížnost žalobce směřovat, v odůvodnění napadeného rozhodnutí obsaženy byly, nebylo by možné jejich zákonnost přezkoumat, jelikož dotčená rozhodnutí soudů nebyla obsažena ve správním spise, který soud od žalované obdržel.
29. Nad rámec výše uvedeného soud připomíná, že účastník řízení zjevně bezdůvodně uplatňuje právo zpravidla tehdy, je-li již ze samotných údajů účastníkem tvrzených bez dalšího nepochybné, že jeho požadavku nemůže být vyhověno (*např. opožděně podaná žaloba, opožděně podaná kasační stížnost; návrh na prominutí zmeškání zákonné lhůty, kterou nelze prominout; návrh, který je výslovně (bez meritorního posouzení charakteru a povahy žalobou napadeného úkonu) vyloučen z meritorního přezkoumání, jako je např. kasační stížnost proti usnesení o přerušení řízení*). O takový případ se však v nyní projednávané věci nejednalo.
30. Důvod zamítnutí žalobcovy žádosti spočívající ve zjevně bezdůvodném uplatňování či bránění práva tedy nemůže obstát, neboť předseda žalované tento svůj závěr přezkoumatelně neodůvodnil. První žalobní bod je tedy důvodný. Jak však bylo soudem již vysvětleno, postačí, obstojí-li při soudním přezkumu alespoň jeden z více důvodů, které vedly k zamítnutí žádosti.
31. Druhý důvod spočívající v nedostatečném prokázání příjmových a majetkových poměrů žalobce ve smyslu § 18c odst. 5 věty první zákona o advokacii žalobce v (doplněné) žalobě věcně nespороval, a proto se jím ani soud v tomto smyslu (tj. zda byly v případě žalobce přes jím doložené podklady naplněny podmínky pro nevyhovění žádosti z tohoto důvodu) nemohl blíže zabývat.
32. Žalobce v daném kontextu toliko namítl, že kdyby žalovaná splnila svou poučovací povinnost, bylo vady možno odstranit či vysvětlit. K tomu soud podotýká, že žádná taková poučovací povinnost (ohledně v napadeném rozhodnutí vytčených nedostatků žádosti) žalované či jejího předsedy z právních předpisů nevyplývá, přičemž žalobce ani žádné konkrétní ustanovení nezmínil. Pokud jde o postup k odstranění nedostatků podání podle § 37 odst. 3, resp. 45 odst. 2 správního řádu, tento se vzhledem k § 55a odst. 1 zákona o advokacii v řízení dle § 18c téhož zákona nepoužije. Poučovací povinnost v tomto směru nelze dovodit ani z § 4 odst. 2 správního řádu, jelikož ten se vztahuje na poučení o procesních

právech a povinnostech, nikoli na poskytnutí návodu, jak má žadatel žádost doplnit, aby s ní byl u správního orgánu úspěšný (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2010, č. j. 1 As 51/2010-214). Pokud tedy předseda žalované ohledně shledaných nedostatků žádosti (či jejích příloh) žalobce před vydáním napadeného rozhodnutí nevyzval k jejich „nápravě“ či v tomto smyslu žalobce nepoučil, nepředstavuje to nezákonnost (ani neústavnost) napadeného rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2024, č.j. 7 As 217/2023-28).

33. Konečně se soud zabýval návrhem žalobce na porovnání informací a podkladů poskytnutých žalované s podklady zaslánymi soudu, na jejich základě bylo vydáno usnesení ze dne 26. 8. 2025, č. j. 15 A 87/2025-18, jímž soud v nyní vedeném řízení rozhodl o úplném osvobození žalobce od soudních poplatků a zamítl návrh na ustanovení zástupce. Soudu není zřejmé, jak by výsledek takového porovnání sám o sobě (tedy nejsou-li věcně zpochybněny konkrétní výtky předsedy žalované stran žádosti žalobce) mohl mít vliv na posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí. Soud sice při rozhodování o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce rovněž zkoumá majetkové poměry navrhovatele, nicméně vychází z § 36 odst. 3 a § 35 odst. 10 s. ř. s., zatímco předseda žalované vychází z odlišné právní úpravy obsažené v zákoně o advokacii (ohledně majetkových poměrů zejména z § 18c odst. 4 a 5).
34. Lze shrnout, že napadené rozhodnutí v soudním přezkumu neobstálo pouze ohledně jednoho ze dvou důvodů, které vedly k jeho vydání (zjevně bezdůvodné uplatňování nebo bránění práva ve smyslu § 18c odst. 5 věty třetí zákona o advokacii). Další důvod, pro nějž předseda žalované neurčil žalobci advokáta, a sice že nejde o žadatele, jehož příjmové a majetkové poměry to odůvodňují ve smyslu § 18c odst. 5 věty první zákona o advokacii, v soudním přezkumu obstál, a proto není dán prostor pro zrušení napadeného rozhodnutí.

VII. Závěr a náklady řízení

35. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji prvním výrokem rozsudku podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
36. Druhý výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a procesně úspěšné žalované žádné důvodně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 9. prosince 2025

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.